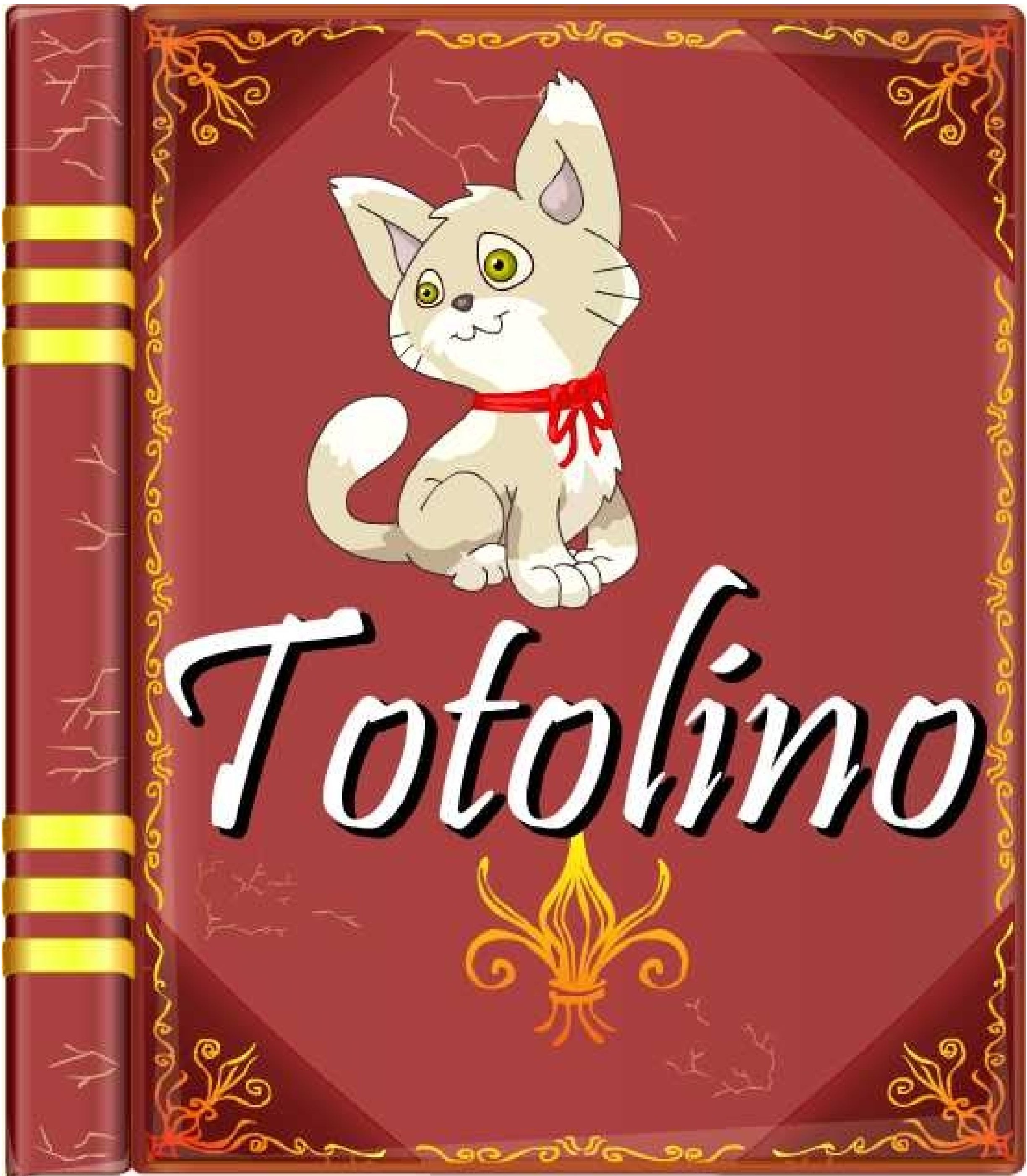
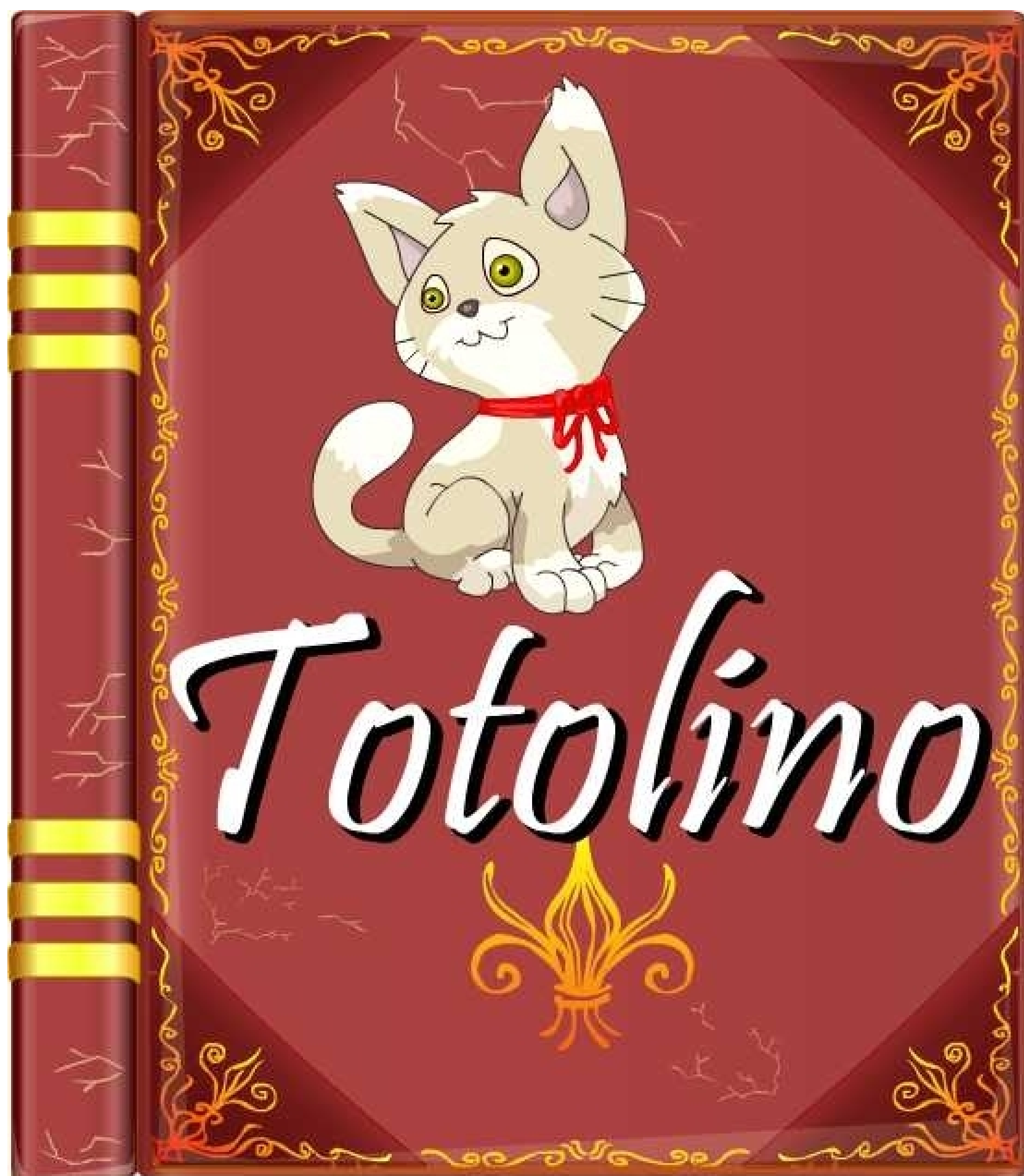

Totolino

Totolino

Totolino

Totolino

În Regatul Pisicilor Pufoase domnea, de multă vreme, o ordine desăvârşită. Fiecare familie de pisici avea o gospodărie aşezată şi îngrijită, iar pisicuţii mergeau zi de zi la şcoala ridicată anume pentru ei, pe culmea unui deal. Nimeni nu ducea lipsă de nimic, căci Motanul cel Învăţat, regele, avea grijă ca pisicile din regatul său să trăiască în înţelegere şi bunăstare. Încheiase chiar un tratat de pace cu neamul şoricesc, semnat de Şoarecele cel Înţelept, prin care orice luptă era interzisă, iar cel ce nu se supunea legii era aspru pedepsit.

Aşadar, viaţa în regatul Pisicilor Pufoase era cum nu se poate mai bună. Într-o căsuţă frumoasă, înconjurat de multă dragoste, trăia Totolino, mezinul familiei Pisolino. Era cel mai răsfăţat şi cel mai năzdrăvan dintre cei trei pisoi ai familiei.

Dar să vă spun cum îşi petrecea timpul pisicuţul nostru. Întâi şi-ntâi, pentru Totolino, cel mai important lucru părea a fi somnul. Astfel, în vacanţă, nici nu se trezea bine, că îşi şi lua lăbuţele la spinare şi căuta un loc în care să poată lenevi fără să-l bată cineva la cap.

Sub caisul din faţa casei îi plăcea să piardă vremea cel mai adesea,

însă mai întâi se lua la harţă cu cocoşul, care susţinea sus şi tare că e locul lui din moşi-strămoşi.

Cel mai mult şi mai mult îi plăcea să aţipească în papucii tatălui său. Nu de puţine ori, vrând să se încalţe, domnul Pisolino era cât pe ce să-l strivească, negândind că pisicuţul îşi găsise culcuş tocmai acolo.

Cu toate că avea o blăniţă albă ca neaua, Totolino nu putea rămâne curat nici măcar câteva ore.

Când nu se lua la trântă cu alţi pisoi prin praful de pe drum, se tăvălea anume prin cenuşa din vatră, apoi se ascundea frumuşel pe după vreun cotlon şi speria pe oricine îi ieşea în cale. Şi râdea, neastâmpăratul, zile-ntregi de isprava lui, spre amărăciunea familiei.

Toate animalele din ogradă îl ştiau de frică pe Totolino. Găinile fugeau doar când îl vedeau că se apropie iar curcile urlau cât le ţinea gura dacă-l vedeau trecând prin faţa lor, căci le vărsa mâncarea din vase şi le fugărea până-şi dădeau sufletul.

Oile erau şi ele necăjite, căci Totolino îşi ascuţea gheruţele prin blana lor. Cele mai speriate erau însă caprele. Cu ceva vreme în urmă, Totolino primise cadou o trotinetă. Nu se ştie cum, luând un viraj greşit, a căzut lângă gard, tocmai peste o capră bătrână şi surdă, care îşi citea ziarul, în timp ce nepoţeii ei, nişte iezişori cuminţi, păşteau liniştiţi. Ce necaz pe biata capră, s-a ales c-un picior rupt şi cu o sperietură de toată frumuseţea. De atunci, caprele fugeau mâncând pământul de teama lui Totolino.

Din toate animalele din ogradă, Totolino nu se ferea decât de vacă. Cu ceva vreme în urmă, vaca îl prinsese cu boticul în bidonul cu lapte proaspăt şi se supărase aşa de tare că trei zile nu mai voise să dea lapte familiei Pisolino. Cum la orice masă Totolino bea şi o cănuţă cu lăptic, pisicului i-a părut rău că a necăjit-o pe văcuţă. S-a dus la ea, i-a cerut scuze, doar-doar i-o da şi lui un pic de lapte. Nimic. Abia după ce a discutat cu domnul Pisolino, văcuţa s-a lăsat înduplecată, cu condiţia ca Totolino să nu se mai apropie vreodată de laptele ei.

Veni şi ziua mult aşteptată, cea în care pisicuţul avea să meargă la şcoală. Dis-de-dimineaţă, mama lui Totolino intră încetişor în camera acestuia:

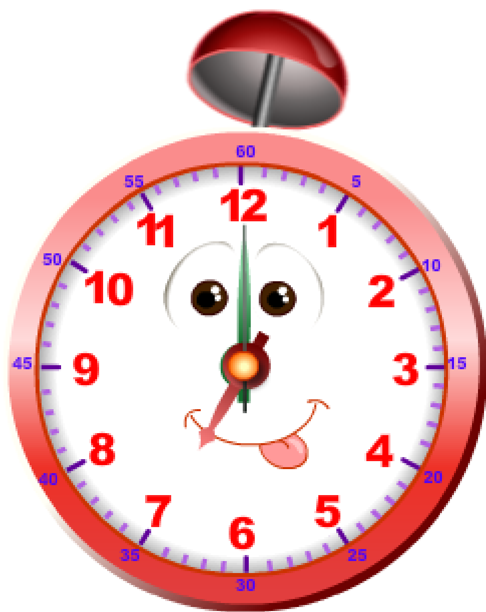
– Totolino, hai pisicuţul meu drag, trezeşte-te, e timpul să mergi la şcoală! îi spuse ea, în vreme ce îi dezmierda încetişor blăniţa.

– Nuuuuu, te rog mult, lasă-mă încă cinci minute, te rog mult….

– Bine, te mai las un picuţ, dar va trebui să ne grăbim, căci întârziem din prima zi…

Cele cinci minute se scurseră repede, dar Totolino nici gând să se trezească.

– Totolino, haide, scoală-te, nu mai avem timp de pierdut….

– Cum adică nu mai avem TIMP, cine este timpul ca să-mi spună mie ce să fac… răspunse Totolino, trăgându-şi nervos păturica peste cap… Să se ducă TIMPUL la şcoală în locul meu…, dacă-i aşa grăbit.

– Timpul, dragul meu, se măsoară cu ajutorul ceasului, îi răspunse cu blândeţe mama sa, arătându-i cu lăbuţa ceasul deşteptător. Iar el zboară iute. Uite, este deja ora 7 şi 5 minute, iar tu încă leneveşti în pat.

– Eu sunt foarte su-su-părat, mămico, foarte su-su-părat, zise Totolino, bâlbâindu-se de nervi, şi se dădu jos din pat. Din acest moment, eu sunt cel mai rău duşman al timpului şi al ceasului… ca să zic aşa. Şi împinse cu lăbuţa ceasul deşteptător care, bineînţeles, se făcu bucăţi pe pardoseala camerei.

– Vai, ce-ai făcut, năzdrăvanule! Acum să văd cum o să te mai trezeşti dimineaţa... – îi spuse mama sa şi închise supărată uşa camerei.

Asta cam aşa este... Cum o să mă trezesc de acum încolo? Hmm...Hmmm. Lasă că ştiu.. Îl pun la treabă pe cocoş. În fiecare dimineaţă, el mă va trezi la ora la care îi voi spune eu. Aşa nu mai trebuie să învăţ ora şi să ţin minte toate limbile ceasului. Ce pisicuţ isteţ sunt..!

Totolino se spălă iute pe blăniţă şi dădu fuga în bucătărie, unde ştia că îl aşteaptă mama cu lăpticul gata încălzit. Bău în grabă lăpticul şi-i spuse vesel mamei că e gata.

Uimită de graba cu care Totolino voia să ajungă la şcoală, mama nu pierdu vremea, nu cumva ca pisicuţul ei să se răzgândească.

Ajuns acolo, Totolino salută respectuos şi luă loc la băncuţa arătată de învăţătoare, o pisică foarte frumoasă şi foarte blândă.

Uau, ce scăunel bun! Ia să văd ce se întâmplă dacă mă întind puţin .... Nimic, e foarte bine... Cred că pot să închid şi ochişorii, ia să văd, pot...

– Totolino, Totolino, trezeşte-te, e timpul să ne arăţi ce ai desenat!

Timpul şi iarăşi timpul... Cine mă strigă oare? Buimăcit de somn, Totolino se frecă la ochişori, se întinse cât putu de bine şi, într-un târziu, deschise ochii.

Când, ce să vezi? În faţa lui stătea doamna, zâmbind...

– Aha, deci pisicuţul nostru a tras un pui de somn. Nu-i nimic, hai să vedem ce desenezi de acum încolo... Uite, ceilalţi pisicuţi au desenat deja, tu însă va trebui să fii mai rapid, pentru a recupera timpul pierdut cu ... somnul.

Timpul, timpul şi iarăşi timpul, mă scoate din minţi... îşi zise Totolino îmbufnat. Apoi, luă iute o coală de hârtie şi mâzgăli cu gheruţele o căsuţă şi nişte copăcei.

Gata, am terminat! Îi dădu grăbit desenul doamnei şi se duse la locul lui. Dar nu pentru multă vreme, căci orele se apropiau de sfârşit.

Ce repede au zburat orele! Îmi place la şcoală, căci nu trebuie să stăm prea mult! Uraaaaaaa!

Ajuns acasă, Totolino trecu mai întâi pe la domnul cocoş, cu care trebuia să stea de vorbă foarte serios:

– Cocoşule, cocoşule, unde te-ai ascuns? Vino, trebuie să-ţi spun ceva neapărat!

– Cucuriguuuu! Sunt chiar aici sus, în cais, parcă nu ştii!

– Aha, gata, te-am zărit! Coboară repede să-ţi spun ceva!

Dintr-o săritură, cocoşul fu jos. Vru să se apropie de Totolino, dar, brusc, făcu câţiva paşi înapoi.

– Stai aşa, sper că nu vrei să mă jumuleşti ca data trecută. Tocmai ce mi-au crescut penele înapoi! întrebă, îngrijorat, cocoşul.

– Nu-ţi fie teamă, nu mă mai apropii de penele tale, dar trebuie să mă ajuţi, altfel uit promisiunea.

– Bine, te ajut, dar numai să pot – spuse Cocoşul.

– Uite, zise Totolino, trăgându-se de mustăţi, vreau ca tu să mă trezeşti în fiecare dimineaţă pentru a ajunge la timp la şcoală. Adică vreau ca tu să cânţi sub geamul meu, ca să mă trezesc. Poţi?

– Pot, cum să nu pot! Asta-i bună, eu sunt cocoşul care trezeşte tot regatul. Nimeni nu s-a plâns vreodată că ar fi întârziat. Dar, ia spune-mi, cum se face de nu ai un ceas deşteptător?

– Am, adică am avut, dar l-am scăpat anume din gheruţe azi-dimineaţă! Oricum, eu nu ştiam ora! Era aşa de greu cu el! Mai bine că nu-l mai am!

Ce nu ştia Totolino este că, în ogradă, cu treburi, era şi mama lui. Ea îl auzise pe Totolino în timp ce sporovăia plin de importanţă cu cocoşul.

Aşadar, ai vrut să spargi ceasul deşteptător şi l-ai spart. Bravo, nu-i nimic, înseamnă că va trebui să ai un alt ceas!

Seara, Totolino se duse cuminte la culcare.

Ştia că are un prieten de nădejde, care nu ţiuie de te dor urechile, ci cântă. Ce frumos, abia aştept să-l aud cântând! Cu aceste gânduri, adormi Totolino până...

Până ce auzi cântecul atât de mult aşteptat.

– Cucuriguuu! Cucuriguuu! Cucuriguuuu! Totolino, te-ai trezit?

Văzând că Totolino nu apare la fereastră, Cocoşul se puse iar pe cântat: „Totolino, te-ai trezit? / Ora patru a sosit! / De mai stai în plăpumioară, / O să-ntârzii iar la şcoală!”

Măi, dar cum aşa, abia am adormit şi trebuie deja să mă trezesc ... Nici nu s-a luminat de ziuă.... Ce-i asta? Mor de somn! Cocoşul acesta s-a zăpăcit!

Supărat nevoie mare, Totolino se duse la fereastră, o deschise în grabă şi strigă plin de supărare la cocoş:

– Hei, ce-i cu tine la ora asta?

– Care oră, Totolino, nu era vorba să te trezesc de dimineaţă?

– Ba da, dar nu cu noaptea-n cap! Tu ştii cât e ora? întrebă Totolino, zbârlindu-şi blăniţa.

– Eu ştiu, spuse Cocoşul plin de îngâmfare, dar tu ştii?

– Nu, eu nu ştiu cât e ora încă, dar o să învăţ....

– Păi, n-ai spus tu să-ţi cânt sub geam? zise Cocoşul şi-şi ridică trufaş creasta, în semn de nemulţumire. Acum e dimineaţă, dacă vrei să te trezeşti bine, dacă nu, dormi cât vrei. Eu n-o să mai cânt niciodată sub fereastra ta, am altceva mai bun de făcut decât să mă cert cu un pisic care nu ştie ora. La revedere!

– La revedere şi ţie, creastă albastră! Şi voi ce căutaţi aici, moţatelor, v-am chemat eu cumva?! le strigă plin de năduf găinilor strânse în jurul ferestrei.

Într-adevăr, două găini buimace de somn sosiseră în grabă să vadă cine se ceartă aşa de dimineaţă.

“Am ajuns prea târziu”, îşi spuseră ele descumpănite, şi se îndepărtară.

Totolino se băgă îmbufnat în pat, dar, de grijă că s-ar putea să adoarmă şi să întârzie la grădiniţă, nu putu închide ochii. Obosit ca vai de el, cu ochii bulbucaţi de somn, se dădu jos din pat şi merse la bucătărie, acolo unde, ca întotdeauna îl aştepta mama.

– Ce este, pisicuţul meu? Aşa de dimineaţă? îl întrebă îngrijorată mămica sa.

– Da, m-am trezit singurel, mai bine zis m-a trezit cocoşul acesta cu cântecul lui.

– Aha, asta era! Atunci nu-ţi rămâne decât să înveţi orele şi să te trezeşti cu ajutorul ceasului.

– Da, dar de unde ceas?

– O să vedem. Când te vei întoarce de la şcoală, o să ai un ceas, numai al tău, şi încă unul foarte isteţ!

Totolino merse la şcoală, somnoros ca vai de el, iar când veni acasă zări o frumuseţe de ceas care şedea pe noptiera de lângă patul său.

Lângă ceas, un bileţel: *De la mama, pentru Totolino, cu dragoste!*

Aha, ce bine! Am şi eu ceasul meu! Totolino întoarse ceasul pe toate părţile, îl cercetă cu atenţie, apoi îl puse cu grijă la loc. Da, e frumos, ce să zic! Mai vedem cu orele, acum n-am timp să învăţ nimic, trebuie să merg la joacă.

– Totolino, Totolino e timpul să te trezeşti! se auzi un glas ciudat în cameră.

Parcă se aude un chiţăit. Nu, nu se poate, mi se pare mie. Cine să chiţăie la mine-n cameră...

– Totolino, Totolino, e timpul să mergi la şcoală!

Acelaşi chiţăit, dar de unde se aude...?

– Totolino, Totolino e timpul să mergi la şcoală!

Hei, dar devine enervant.

– Cine eşti şi ce vrei? întrebă Totolino aproape strigând.
Nimic, nu primi niciun răspuns. Aşadar, mi s-a părut. Să mai dorm niţelus. Totolino adormi din nou, dar, deodată, simţi că cineva îl apucă tare de mustăţi...Hei, lasă-mă în pace, că ... Când deschise ochişorii, ce să vadă?

Din ceasul de pe noptieră ieşea un şoricel care râdea cu aşa o poftă că se ţinea cu mâna de burtică.

– Ha, ha, ha, ce ţi-am făcut...îi spuse şoricelul vesel nevoie mare.

– Hei, dinţosule, ce cauţi aici? Te-a poftit cineva la mine-n cameră? Ieşi din ceas, că-ţi arăt eu ţie!

– N-ai ce să-mi faci! Nu mă poţi prinde. Câtă vreme nu cunoşti ceasul, eu te voi trezi, dimineaţă de dimineaţă. Ce-o să mai râd! Ha-ha-ha! Şi şoricelul trase cu putere uşiţa ceasului şi dispăru înăuntru.
– Hei, dinţosule şi mustăciosule, ieşi de acolo că-ţi arăt eu ţie! răcni aproape Totolino.

Din camera alăturată, mămica lui Totolino veni în mare grabă. Când intră în cameră, văzu că pisicuţul ei vorbeşte singur în somn.

– Totolino, trezeşte-te, nu mai visa!
– M-a tras de mustăţi şi a fugit…
– Cine te-a tras de mustăţi, că nu pricep…
– Ceasul, nu… şoricelul, afurisitul de şoricel….
În halat şi pijamale, domnul Pisolino intră speriat în cameră.
– Ce este, ce şoricel.., ce mustăţi…?
– Tăticule, uite, din ceas a ieşit un şoricel şi m-a tras de mustăţi…
– Ei, nici chiar aşa, ai visat… Nu există niciun şoricel în ceasul acesta. Dar ce, e un ceas nou? Unde este celălalt?
– L-am spart eu, din …. greşeală – zise Totolino cu ochii în pământ. Adică am vrut să-l scap deoarece nu mă lăsa să dorm…
– Aha, am priceput. Ceas văd că ai, dar tu ştii ce oră arată ceasul?
Totolino, încurcat, se scărpină cu o lăbuţă pe cap, apoi spuse ruşinat:
– Nu ştiu, dar o să învăţ la şcoală…
– Bine, numai să nu dormi când îţi explică doamna învăţătoare… îi spuse doamna Pisolino cu surâsul pe buze.
– Nu promit, dar staţi puţin, şoricelul…
– Ai visat, dragul meu, uite – mama luă ceasul de pe noptieră şi îl întoarse pe toate părţile – nu-i nimic aici, vezi? A fost doar un vis.

Totolino sări din pat şi îşi îmbrăţişă cu dragoste părinţii. Totul fusese doar un vis. Ce bine! E timpul să se pregătească pentru şcoală, căci are atâtea lucruri noi de învăţat! Cât despre şoricelul din ceas, mai vedem noi…

